

Ett antal söndagar har vi begett oss på resa genom tid och rum för att besöka en nyfödd församling i norra Grekland, provinsen Makedonien, staden Thessalonike det första århundradet. Två söndagar till ska vi söka oss dit, men inte genom att läsa från 1 Thess, utan genom att lyssna till vad Paulus har att säga om dessa kristna när han lite senare skriver ett brev till en annan församling, församlingen i Korint. Ekot från Thessalonike: **2Kor 8:1-6**.

DE KOM FÖR ATT GE

Paulus skriver om några människor som stod för en ganska omodern inställning till livet. - *De kom för att ge. "De kom självmant till mig och tiggde och bad om att få vara med..."* Vilken underbar inställning!

Jag märker att många tycks se på kyrkan som om den vore en slags serviceinrättning dit man kan komma med självklara krav på att få alla sina behov tillgodosedda. Man kommer för att få.

Man kommer för att få förståelse, tröst, gemenskap osv. Någon ska tillfredsställa mina behov. Om det inte sker går jag missnöjd hem och säger: - *Det gav mig ingenting.*

Allt detta är förstås inte helt fel. Visst borde det finnas gemenskap och förståelse och medkänsla och mycken annan hjälp att få i den kristna församlingen. Det är rätt att förvänta sig detta. Församlingen finns för sådant, och för mycket annat. Det är när det blir ensidigt det blir fel. Om jag bara är mottagare och aldrig någonsin givare är det knappast ett uttryck för ett moget lärjungaskap hos Kristus, eller en balanserad livssyn. Gemenskap är både givande och tagande på en och samma gång. Ensidigt beroende är stagnation Ömsesidigt beroende är utveckling.

Vad har hänt när vi bara är mottagare? Vi har blivit konsumenter. Vi har blivit konsumenter som konsumerar gudstjänster och andliga tjänster. Och av konsumenter blir det snart nog recensenter. Som om gudstjänsten vore någon slags teatertillställning faller vi våra omdömen: underbar sång, tafatt mötesledning, för lång predikan...

Konsumtion, recension, men mycket lite funktion.

(Församlingsvision: från konsumtion och recension till funktion.)

ANDLIG OMOGNAD

Vad är detta ett tecken på?

Det är ett tecken på andlig omognad.

Det är naturligt för ett mycket litet barn att man behöver få ta emot. Magen är tom, och barnet skriker. Det vill ha - mat, ömhet osv. Vi kräver inget annat av en bebis. Men om en 30 åring har samma inställning till livet - andra ska ta hand om mig. Så fort jag vill ha något ska andra komma och ge mig det, då har någonting tragiskt inträffat. En sådan människa är naturligtvis inte frisk. Med åldern säger vi: - *Kan själv*. Vi prövar vår egen förmåga. Och med mognad kommer viljan att ta ansvar, inte bara för sig själv och sitt eget, utan också för andra.

Det är väl inom rimliga gränser naturligt om den som ny i din tro kommer till församlingen för att få ta emot, bli omhuldad och möta mycket förståelse. Men om du efter tio år fortfarande bara ser på församlingen som någonting som ska tillfredsställa och betjäna dig, är det en tragedi. Om du inte utvecklas till en ansvarstagande kristen har du stannat i växten. Du är inte bara kallad att recensera och konsumera utan också att fungera.

Exakt detta hade skett i Korint, 1 Kor 3:1-6. De troende i Korint hade stannat i växten. De tålde ingen fast föda, ingen rejäl och djup undervisning. Allt skulle serveras i lättillgängliga barnportioner. Kort och lätt tuggat.

Och eftersom de troende i Korint inte fick andlig näring stannade de i växten. De troende i Makedonien levde mot strömmen: De kom för att ge, först och främst sig själva. Vilka fantastiska trendbrytare. Detta var himmelrikets revolutionärer, heliga rebeller i uppror mot en värld som dårats av sin egen välfärd. "De kom självmant till mig och tiggde och bad om att få vara med..." Vill du vara med?

LÅT OSS SE PÅ HUR DE GAV:

1. De gav över sin förmåga.

Församlingen hade inte mycket, men de ville ändå ge. Det är inte bara de rika som kan ge. Gud väger det du har att ge mot det du behåller. Därför väger änkas skärv tyngre i hans vågskål än den rikes överflöd.

Det är inte bara de rika som kan ge.

Det finns de som är rika i materiellt hänseende, och det finns de som är rika i sin gåvouppsättning. Men det är inte bara de som är rika som har något att ge till Gud. De musikaliska, de med sångröst, de vältaliga...

Också du som upplever dig fattig har något att ge till Gud. Har du ingen fantastisk sångröst, eller musikalisk begåvning kan du ändå få ge din lovsång till Gud. Jesus söker inte efter praktexemplar av människor, som verkligen kan sin sak. Han söker efter dem som vill ge av hjärtat. Församlingen i Makedonien hade inte så mycket att ge, men de var verkligen överlåtna åt att ge det de hade. Det är mycket större om du har ett sådant hjärta än om du har massor av talang och begåvning, som du bara vill ge åt dig själv.

2. De gav sitt hjärta, sin kärlek.

Det är viktigt. Gud vill inte bara ha din lydnad. Hade Gud bara varit ute efter vår lydnad så hade han kunnat sända sin Son som en himmelsk stridsman som snabbt betvingat allt motstånd. Då hade Gud kunnat få vår lydnad. Men han kom som en människa till människor, för lydnad var inte nog. Gud ville ha våra hjärtan. Våra hjärtan ger vi bara bort till den vi älskar.

Därför Matt 22:37. Först när Gud har fått din kärlek har han fått hela dig. Det är därför Jesus talar ut med Petrus, efter det att Petrus tre gånger har förnekat honom, och den enda viktiga frågan vid det tillfället är: - *Petrus, älskar du mig*, för Jesus vet att det är de som älskar honom som kommer att ta evangeliet till jordens yttersta gräns. När de misslyckas kommer de att resa sig igen. När de syndar kommer de att bekänna sin synd. När de möter motstånd kommer de att övervinna det. För kärlekens skull.

Det största du har att ge Gud är ditt hjärta, Ps 116:1.

3. De gav sina liv.

De gav sin stund på jorden till Gud. Det handlar om sådant som dina ambitioner, din tid, dina visioner osv. Ditt liv är någonting värdefullt, och när det läggs i Jesu händer kan någonting oerhört inträffa.

Vi kan göra som de troende i Makedonien, ta våra liv till Jesus. Allt vi är och har möjlighet att bli. Vi kan be en bön som är långt ifrån en formsak: - *Ske din vilja!*

Det var Jesu sinnelag: Joh 6:37-38. Detta är någonting mer och större än att bara satsa 70-80 år på sig själv och sitt eget. Inte vad jag själv vill Gud. Ske din vilja!

4. De gav sina ägodelar.

I en gudstjänst meddelar pastorn församlingen följande. Jag har en god och en mindre god nyhet. Den goda nyheten är att vi har pengar nog för att renovera kyrkan. Ett lättat leende

spred sig bland åhörarna. Den mindre goda nyheten, fortsätter pastorn, är att de fortfarande ligger i era fickor. Tyvärr är detta ofta sanningen. Vi har färdigutbildade, villiga, förberedda missionärer som står beredda att gå till sina missionsfält, men vi kan inte sända dem för pengar saknas. Timotheos fick möjlighet att fortsätta sitt arbete p.g.a. de troende i Makedonien. Vi har missionärer som inte vet om de ska kunna fortsätta sitt redan påbörjade arbete p.g.a. att pengar saknas.

De troende i Makedonien gav sina pengar. I GT förde man tionde – 10 % - av all sin inkomst, djur och säd till templet för att ge det åt prästerna. Det var ett uttryck för Guds herravälde över ekonomin. Det skulle fortfarande kunna vara ett gott uttryck för detsamma.

I Apg 4:32 står det att ingen av de troende räknade något av det han ägde som sitt.

Detta är en befriande undervisning, för allt det du gör Jesus till Herre över han också att ta ansvar för. Denna församling finns för att dess medlemmar vill det. Vi bedriver arbete på tre/fyra kontinenter, samt i alla åldersgrupper i vår stad. De som inte kan komma försöker vi besöka. Vi har gemenskapsfrämjande grupper, vi arbetar med undervisning och utbildning, med sociala projekt och med evangelisation.

Men allt detta kräver pengar. Om givandet upphör dör arbetet. När givandet blir snålt stryps resurserna och möjligheterna. Därför är vi alla kallade att stämna av vårt offrande med vår bekännelse att Jesus är Herre. Vi har gott om ungdomar som kommer till vår församling.

Detta är inte självklart eller en situation som alltid förblir. Det är en möjlighet att förvalta. Vi vill anställa en ungdomspastor som utvecklar och hjälper unga människor att finna Kristus.

Vad kan vara viktigare. Men det kräver att vi alla säger vårt ja varje gång kollektboxen passerar.

Känn dig inte obekvämt av att vi talar om pengar en stund. Vi är i gott sällskap: Jesus berättar 29 liknelser. 16 av dem handlar på ett eller annat sätt om pengar och förvaltning. Därför är de goda föredömen för oss dessa troende i Makedonien som kommer för att ge sina ägodelar till Gud. Detta är den optimala investeringen. - *Samla er inte skatter...*

5. De gav för att det är en gåva att få ge.

Låt oss sluta där vi började: 2 Kor 8:1. Lyssna noga! Vad var det för nådegåva församlingen i Makedonien fått? Var det inte församlingen i Makedonien som gav gåvan? Jo, visst. De gav en gåva - först sig själva, sedan sina pengar, men det att få ge till Gud är i verkligheten en nådegåva. Varje människa måste ge sitt liv till någonting.

En del ger sitt liv åt att bli så duktig på ett instrument som möjligt. En del ger sitt liv till ett hus, eller en trädgård. En del lever för en båt, eller ett arbete. Alla måste vi ge vårt liv till någonting. - *You gotta serve somebody*, sjöng en nyfärlst Bob Dylan i slutet av 70-t. Någon måste du tjäna.

Om du nu måste ge ditt liv till något - varför inte då ge ditt liv till det största av allt. Till Gud. För Hans rikets framgång. För att evangeliet ska bli känt, och för att människor ska få lära Guds livsförvandlande kärlek. Jag kan inte tänka mig något större än att få ge mitt liv åt, min kärlek till, att investera mina pengar i. Det är i själva verket ingen uppoffring. Det är en gåva av nåd att få ge sitt liv till Gud.

Jag frågade i min tristess:

- *Säg hur får man ett givande liv?*

Och hans svar har följt mig se'n dess:

- *Det är enkelt, han sa, bara giv!*